

Tisztelt Ünneplő Polgárok!

*„A Hazáért élni, szenvedni, s jót tenni,
Ügye mellett önként s bátran bajra menni,
Kárt, veszélyt, rabságot érte fel sem venni,
S minden áldozatra mindenhá kész lenni”*

Batsányi János több mint 60 évvel korábban így írta le azt a nemes érzést, amely 1848 tavaszától fűtötte a márciusi ifjakat, a szabadságharcban küzdelmet folytató katonákat, és még sokakat, akik a forradalom előtt vagy azt követően készek voltak személyes érdekeik elé helyezni a Haza és a honfitársak szolgálatát.

Több, mint 170 esztendő távlatából már igen nehéz megértenünk március 15-e és az azt követő szabadságharc valóságát. Legtöbbünk számára már az is kihívást jelent, hogy elképzeljük a világunkat a számunkra már teljesen megszokott, sőt sokszor nélkülözhetetlennek vélt telekommunikációs eszközök és egyéb kényelmi funkciókkal bíró tárgyak nélkül. Pedig, a 48-as forradalomra és a hasonlóan meghatározó történelmi eseményekre való megemlékezés egyik fontos célja, hogy a főhajtás mellett legalább néhány percig megpróbáljunk együtt érezni azokkal, akik életüket kockáztatták vagy adták a Hazáért, vagy azokkal, akiknek hozzátartozóként az évekig tartó rettegéssel vagy szerettük elvesztésével kellett együtt élni. Mi, akik most együtt emlékezünk, bevallhatjuk, hogy legjobb igyekezetünk ellenére is aligha tudunk valóságosan együtt érezni történelmünk neves és névtelen hőseivel és áldozataival. Ennél is aggasztóbb, hogy az emberek túlnyomó többsége még a készítés csíráját sem érzi arra, hogy legalább megkísérelje. E szomorú felismerés mögött azonban az az örömteli tény áll, hogy miközben szüleinknek, nagyszüleinknek akár két világháborút és egy szabadságharcot kellett átélni, addig legtöbbünknek már nincs közvetlen élménye fegyveres konfliktusokról. Hálátelt és bizakodó szívvel nyugtázhatjuk, hogy már több, mint hat évtizede béke van a Kárpát-medencében, és lassan három évtizede demokratikus jogállamban, szabad polgárokként élhetünk. Mindezért helyénvaló, hogy a Történelem Urának hálával, hőseinknek pedig tisztelettel és köszönettel adózzunk, és reményteli szívvel tekintünk a jövőbe. Az azonban nem helyénvaló, hogy a béke, a szabadság és a folyamatosan növekvő életszínvonalról elvakulva és elbizakodva ne tegyünk meg mindent a sokmillió áldozatot és évszázadokat követelő eredményeink megőrzésért, Hazánk szolgálatáért és védelméért. Az elhangzott idézetre reagálva elmondhatjuk, hogy mára a többség számára már nemcsak az életidegen, hogy valaki a Hazáért él, szenved és jót tesz, hanem már az is igen ritka, hogy valaki a legcsekélyebb mértékű áldozatra is kész honfitársaiért és egyéni érdekeit képes a közösség iránti felelősségtudatból félretenni. Ennél már csak az elszomorítóbb, hogy a hatalomvágy és irigység fűtötte gyűlölet miatt egyesek a Haza, a polgártársak, sőt a saját maguk jólétét és biztonságát is készek feláldozni vagy veszélyeztetni kizárólag azért, hogy a más politikai- vagy világnézetet vallók törekvéseit hátráltassák.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Meggyőződésem, hogy az emlékezés nemcsak a múlt öncélú felidézése, hanem olyan erőforrás, amely a jelenkor helyes megítélését, és a tudatos jövőbetekintést szolgálja. Aligha vezethet jó eredményre, ha a múlt és a jelen figyelembevétele nélkül próbáljuk meg a jövőt tervezni és az előttünk álló lehetőségekre és kihívásokra felkészülni.

Az elmúlt évek európai és globális történései nyilvánvalóvá tették számunkra, hogy a márciusi ifjak által óhajtott és a történelem során kivívott célok veszélyben vannak. A gyarmatosító és elnyomó ambíciók sajnos nem múltak el, csupán egyre kifinomultabb és egyre félrevezetőbb eszköztárat alkalmaznak. Nap mint nap tapasztalhatjuk, hogy amikor függetlenségünkől és szuverenitásunkból eredő jogainkat nem úgy gyakoroljuk, ahogy az egyes gazdasági és politikai erőknek tetszik, akkor a legkülönbözőbb és legalattomosabb módon próbálnak Hazánkra nyomást gyakorolni és akaratukat ránk erőltetni. Hasonlatosan, az ezeréves történelmünk alatt megszilárdult alapértékeink is folyamatos támadásoknak vannak kitéve. A liberalizmus folyamatos radikalizálásának köszönhetően a klasszikus értékek, mint a hit, az erkölcs, a hazaszeretet és család nemcsak idejétmúlt fogalmakká lettek nyilvánítva, hanem azoknak, akik veszik a bátorságot, hogy ezek védelmében kiálljanak, sokszor széleskörű támadásokat és meghurcolásokat kell elszenvedniük. Éppen ezért az elkövetkező időkben igenis nagy szükség van arra, hogy a márciusi ifjak bátorságából és a szabadságharcosok áldozatkészségéből erőt merítve felvegyük a harcot függetlenségünk, biztonságunk és kulturális önazonosságunk ellen folytatott támadások során. A tét ma sem kisebb, mint 48-49-ben. Ennek a generációnak a hozzáállásán múlik, hogy akár néhány évtized múlva elmondható lesz-e, hogy "*él nemzet e hazán*". 171 évvel ezelőtt nem voltunk egyedül a szabadságvágyunkkal. Az európai nemzetek Palermótól Párizson át Bécsig sorra lázadtak fel a Birodalom ellen és álltak ki a nemzetek függetlensége mellett. Az európai népek egyszerre ébredtek rá, hogy nemzeti függetlenséget csak a nemzetek Európája tud adni. Most hasonló összefogásnak és törekvéseknek lehetünk tanúi és részesei. Nekünk már nem kell sem kardot, sem puskát, sem pedig Molotov-koktélt ragadunk a győzelemhez. Elegendő, hogy értékeink mellett szilárdan kiálljunk és a hasonlóan gondolkodó nemzeti és nemzetközi szövetségeseinkkel összefogva szolgáljuk Hazánk és Európa megmaradását.

Tisztelt Emlékező Közösség!

A múlt hőseire való tiszteletteljes emlékezés adjon erőt ahhoz, hogy napi terheinket hordozni és kisebb nagyobb küzdelmeinket sikerrel megvívni tudjuk. Kívánom mindnyájunk számára, hogy 1848. március 15-e dicsősége és öröme járja át életünket és érzéseinket ezen a napon és a hétköznapiakban egyaránt. Köszönetet mondok mindazoknak, akik lehetővé tették a közös ünneplést, és azoknak, akik jelenlétükkel járultak hozzá e nap méltóságához. Az ünnep hátralévő részére mindenkinek tartalmas és kellemes időtöltést kívánok!